



Repertoriul jurisprudenței

ORDONANȚA CURȚII (Camera a cincea),

26 martie 2021 *

„Trimitere preliminară – Articolul 99 din Regulamentul de procedură al Curții – Controale la frontiere, azil și imigrare – Politica privind azilul – Criterii și mecanisme de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională – Regulamentul (UE) nr. 604/2013 (Dublin III) – Articolul 27 – Căi de atac împotriva deciziei de transfer – Caracter suspensiv al acțiunii – Articolul 29 – Modalități și termene de transfer – Standarde pentru primirea solicitanților de protecție internațională – Directiva 2013/33/UE – Articolul 18 – Măsură națională prin care i se atribuie unui solicitant care a făcut obiectul unei decizii de transfer un loc într-o structură specifică de primire în cadrul căreia persoanele cazate beneficiază de asistență pentru a-și pregăti transferul”

În cauza C-134/21,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de tribunal du travail de Liège (Tribunalul pentru Litigii de Muncă din Liège, Belgia), prin decizia din 22 februarie 2021, primită de Curte la 4 martie 2021, în procedura

EV

împotriva

Agence fédérale pour l'accueil des demandeurs d'asile (Fedasil),

CURTEA (Camera a cincea),

compusă din domnul E. Regan, președinte de cameră, și domnii M. Ilešič, E. Juhász (raportor), C. Lycourgos și I. Jarukaitis, judecători,

avocat general: domnul H. Saugmandsgaard Øe,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere decizia luată, după ascultarea avocatului general, de a se pronunța prin ordonanță motivată, în conformitate cu articolul 53 alineatul (2) și cu articolul 99 din Regulamentul de procedură al Curții,

dă prezenta

* Limba de procedură: franceza.

Ordonanță

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 27 din Regulamentul (UE) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid (JO 2013, L 180, p. 31, denumit în continuare „Regulamentul Dublin III”).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între EV, pe de o parte, și Agence fédérale pour l'accueil des demandeurs d'asile (Fedasil) [Agenția Federală pentru Primirea Solicitanților de Azil (Fedasil)] (Belgia), pe de altă parte, în legătură cu legalitatea unei măsuri prin care i se atribuie lui EV un loc într-o structură specifică de primire în cadrul căreia persoanele cazate beneficiază de asistență pentru a-și pregăti transferul către statul membru responsabil de examinarea cererii lor de protecție internațională.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Regulamentul Dublin III

- 3 Articolul 1 din Regulamentul Dublin III, intitulat „Obiectul”, prevede:

„Prezentul regulament stabilește criteriile și mecanismele de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid (denumit în continuare «statul membru responsabil»).

- 4 Articolul 2 din acest regulament, intitulat „Definiții”, enunță:

„În sensul prezentului regulament:

[...]

(b) «cerere de protecție internațională» înseamnă o cerere de protecție internațională, astfel cum este definită la articolul 2 litera (h) din Directiva 2011/95/UE [a Parlamentului European și al Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate (JO 2011, L 337, p. 9)];

(c) «solicitant» înseamnă un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid care a prezentat o cerere de protecție internațională, cu privire la care nu s-a luat încă o decizie definitivă;

[...]”

- 5 Articolul 26 din regulamentul menționat, intitulat „Notificarea unei decizii de transfer”, prevede la alineatul (1):

„Atunci când statul membru solicitat acceptă să preia sau să reprimească solicitantul sau altă persoană menționată la articolul 18 alineatul (1) litera (c) sau (d), statul membru solicitant notifică persoanei în cauză decizia de a o transfera către statul membru responsabil și, după caz, decizia de a nu examina

cererea acesteia de protecție internațională. În cazul în care un consilier juridic sau un consilier de alt tip reprezintă persoana în cauză, statele membre pot opta ca decizia să fie notificată consilierului respectiv în locul persoanei în cauză și, după caz, să comunice decizia persoanei în cauză.”

6 Potrivit articolului 27 din același regulament:

„(1) Solicitantul [...] are dreptul la o cale eficientă de atac, sub forma unui apel sau unei revizuiți, în fapt și în drept, împotriva unei decizii de transfer în fața unei instanțe naționale.

[...]

(3) În scopul exercitării unui apel sau a unei revizuiți a deciziei de transfer, statele membre prevăd următoarele în dreptul lor intern:

(a) apelul sau revizuirea conferă persoanei în cauză dreptul de a rămâne pe teritoriul statului membru în cauză în așteptarea pronunțării unei hotărâri privind apelul sau revizuirea sau

(b) transferul se suspendă automat, iar această suspendare expiră după o perioadă rezonabilă de timp în cursul căreia o instanță națională, în urma examinării atente și riguroase a cererii, să fi decis cu privire la efectul suspensiv al apelului sau al revizuiți sau

(c) persoana în cauză are posibilitatea de a solicita, într-un termen rezonabil, unei instanțe naționale suspendarea punerii în aplicare a deciziei de transfer până la pronunțarea unei hotărâri privind apelul sau revizuirea. Statele membre asigură existența unei căi de atac eficiente prin suspendarea transferului până la pronunțarea hotărârii privind prima cerere de suspendare. Orice decizie cu privire la suspendarea punerii în aplicare a deciziei de transfer este luată într-un termen rezonabil, permițând totodată analiza atentă și riguroasă a cererii de suspendare. O decizie de a nu suspenda punerea în aplicare a deciziei de transfer trebuie să conțină motivele pe care se întemeiază.

(4) Statele membre pot prevedea faptul că autoritățile competente pot decide din oficiu să suspende punerea în aplicare a deciziei de transfer până la pronunțarea unei hotărâri privind apelul sau revizuirea.

(5) Statele membre asigură persoanei în cauză accesul la asistență juridică și, dacă este necesar, asistență lingvistică.

(6) Statele membre se asigură că asistența juridică este oferită la cerere, în mod gratuit, dacă persoana în cauză nu își permite cheltuielile aferente. [...]

[...]”

7 Articolul 29 din Regulamentul Dublin III, privind modalitățile și termenele de transfer către statul membru responsabil, prevede la alineatele (1) și (2):

„(1) Transferul solicitantului sau al altei persoane menționate la articolul 18 alineatul (1) litera (c) sau (d) din statul membru solicitant către statul membru responsabil se face în conformitate cu dreptul intern al statului membru solicitant, după consultări între cele două state membre în cauză, cât de repede posibil, și în cel mult șase luni de la acceptarea cererii de a prelua sau reprimi persoana în cauză sau de la hotărârea definitivă privind apelul sau revizuirea atunci când efectul suspensiv există în conformitate cu articolul 27 alineatul (3).

[...]

(2) Atunci când transferul nu se efectuează în termenul de șase luni, statul membru responsabil este exonerat de obligația de a prelua sau reprimi persoana în cauză și responsabilitatea se transferă statului membru solicitant. Acest termen poate fi prelungit până la maximum un an în cazul în care transferul nu a putut fi efectuat datorită detenției în închisoare a persoanei în cauză sau până la maximum optsprezece luni în cazul în care persoana în cauză se sustrage procedurii.”

Directiva 2013/33/UE

- 8 Articolul 7 din Directiva 2013/33/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a standardelor pentru primirea solicitanților de protecție internațională (JO 2013, L 180, p. 96), intitulat „Șederea și libertatea de circulație”, prevede:

„(1) Solicitanții pot circula liber pe teritoriul statului membru gazdă sau în interiorul unei zone care le-a fost stabilită de acest stat membru. Zona stabilită nu aduce atingere sferei inalienabile a vieții private și oferă suficientă libertate de acțiune pentru a garanta accesul la toate avantajele prevăzute de prezenta directivă.

(2) Statele membre pot stabili locul reședinței solicitantului, din motive de interes public sau de ordin public sau, după caz, în vederea examinării rapide și a monitorizării eficiente a cererii de protecție internațională a acestuia.

(3) Statele membre pot prevedea că, pentru a beneficia de condițiile materiale ale primirii, solicitanții trebuie să-și aibă efectiv reședința într-un loc determinat, stabilit de statele membre. Deciziile respective, care pot fi cu caracter general, sunt adoptate de la caz la caz și se întemeiază pe dreptul intern.

[...]”

- 9 În temeiul articolului 18 din această directivă, intitulat „Modalitățile condițiilor materiale de primire”:

„(1) Atunci când cazarea se acordă în natură, aceasta trebuie să fie sub una dintre următoarele forme sau într-o combinație a acestora:

[...]

(b) centre de cazare oferind un nivel de trai adecvat;

[...]

(3) Statele membre iau în considerare problemele specifice legate de sex și vârstă, precum și situația persoanelor vulnerabile, în ceea ce privește solicitanții din interiorul localurilor și centrelor de cazare prevăzute la alineatul (1) literele (a) și (b).

[...]

(6) Statele membre se asigură că solicitanții de azil nu sunt transferați de la un loc de cazare la altul decât atunci când este absolut necesar. [...]

[...]”

Dreptul belgian

Legea din 15 decembrie 1980

- 10 Titlul I bis din loi sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (Legea privind accesul pe teritoriu, șederea, stabilirea și expulzarea străinilor) din 15 decembrie 1980 (*Moniteur belge* din 31 decembrie 1980, p. 14584), în versiunea aplicabilă faptelor din litigiul principal (denumită în continuare „Legea din 15 decembrie 1980”), intitulat „Le Conseil du Contentieux des étrangers (Consiliul Contenciosului privind Străinii)”, este împărțit în 5 capitole.
- 11 Capitolul 1, intitulat „Instituția și jurisdicția Consiliului Contenciosului privind Străinii”, cuprinde printre altele articolul 39/2 din Legea din 15 decembrie 1980, care prevede că solicitantul de protecție internațională poate introduce la Conseil du contentieux des étrangers (Consiliul Contenciosului privind Străinii, Belgia) o acțiune în anulare împotriva deciziei de refuz al șederii adoptate în privința sa, însoțită de un ordin de părăsire a teritoriului, care nu este suspensiv.
- 12 Capitolul 5, intitulat „Procedura”, din același titlu I bis din Legea din 15 decembrie 1980, este subîmpărțit în trei secțiuni. Secțiunea III, referitoare la „acțiunea în anulare”, cuprinde printre altele o subsecțiune 3, intitulată „Măsurile provizorii administrative”, în care figurează articolul 39/82 din această lege, care are următorul cuprins:

„§ 1. Atunci când un act al unei autorități administrative poate fi anulat în temeiul articolului 39/2, doar [Conseil du contentieux des étrangers (Consiliul Contenciosului privind Străinii)] este competent să dispună suspendarea executării acestuia.

[...]

Atunci când reclamantul solicită suspendarea executării, el trebuie să opteze fie pentru o suspendare în condiții de extremă urgență, fie pentru o suspendare obișnuită. Sub sancțiunea inadmisibilității, nu se poate face nici simultan, nici consecutiv o nouă aplicare a celui de al treilea paragraf sau o nouă solicitare de suspendare în cererea prevăzută la § 3.

[...]

§ 4. Președintele camerei sau judecătorul competent cu soluționarea litigiilor privind străinii pe care îl desemnează se pronunță în termen de 30 de zile cu privire la cererea de suspendare. În cazul în care se dispune suspendarea, cererea de anulare se soluționează în termen de patru luni de la pronunțarea hotărârii judecătorești.

În cazul în care străinul face obiectul unei măsuri de îndepărtare sau de returnare a cărei executare este iminentă, în special atunci când este menținut într-un loc determinat prevăzut la articolele 74/8 și 74/9 sau este pus la dispoziția guvernului, acesta poate, dacă nu a solicitat încă suspendarea pe cale ordinară, să solicite suspendarea executării în condiții de extremă urgență a măsurii respective în termenul prevăzut la articolul 39/57 § 1 al treilea paragraf.

[...]”

Legea privind primirea solicitanților de azil și a altor categorii specifice de străini

- 13 Articolul 11 § 1 din loi sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers (Legea privind primirea solicitanților de azil și a altor categorii specifice de străini) din 12 ianuarie 2007 (*Moniteur belge* din 7 mai 2007, p. 24027) prevede, în anumite condiții, atribuirea obligatorie a unui loc într-o structură de primire a solicitanților de azil. Potrivit articolului 12 § 2 din această lege, Fedasil poate modifica din oficiu locul de primire a unui solicitant de azil.

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 14 La 16 septembrie 2020, reclamantul din litigiul principal, de cetățenie georgiană, a introdus o cerere de protecție internațională în Belgia.
- 15 În așteptarea unei decizii cu privire la cererea sa, acesta a fost cazat într-un centru de primire al Crucii Roșii, situat în Rocourt (Belgia).
- 16 Autoritățile belgiene au adresat autorităților neerlandeze o cerere de preluare. Această cerere a fost acceptată la 9 octombrie 2020.
- 17 Office des étrangers (Oficiul pentru Străini, Belgia) a adoptat o decizie de refuz al șederii însoțită de ordinul de părăsire a teritoriului, care a fost notificată reclamantului din litigiul principal la 21 decembrie 2020. Potrivit acestei decizii, i se preciza că Regatul Țărilor de Jos era responsabil pentru examinarea dosarului său și era obligat să părăsească teritoriul belgian și să se întoarcă în Țările de Jos.
- 18 La 14 ianuarie 2021, reclamantul din litigiul principal a introdus o acțiune în anulare împotriva acestei decizii la Conseil du contentieux des étrangers (Consiliul Contenciosului privind Străinii, Belgia).
- 19 Prin decizia din 11 ianuarie 2021, ținând seama de decizia de transfer, Fedasil a modificat locul de primire a reclamantului din litigiul principal, repartizându-l în mod obligatoriu la o structură specifică de primire situată în Mouscron (Belgia), pentru ca acesta să beneficieze de asistența prevăzută pentru organizarea transferului său către statul membru responsabil.
- 20 Reclamantul din litigiul principal a formulat o acțiune privind măsuri provizorii la tribunal du travail de Liège (Tribunalul pentru Litigii de Muncă din Liège, Belgia) împotriva acestei decizii.
- 21 Prin ordonanța privind măsurile provizorii din 15 ianuarie 2021, confirmată la 4 februarie 2021, tribunal du travail de Liège (Tribunalul pentru Litigii de Muncă din Liège) a dispus, cu titlu provizoriu, menținerea cazării reclamantului din litigiul principal la centrul de primire al Crucii Roșii din Rocourt.
- 22 La 14 ianuarie 2021, reclamantul din litigiul principal a introdus o acțiune pe fond împotriva deciziei Fedasil. În susținerea acțiunii respective, el a arătat că decizia menționată aducea atingere dreptului său la o cale de atac suspensivă împotriva deciziei de refuz al șederii.
- 23 Instanța de trimitere arată că articolul 27 din Regulamentul Dublin III garantează solicitantului o cale de atac efectivă împotriva deciziei de refuz al șederii însoțite de ordinul de părăsire a teritoriului național.
- 24 Aceasta subliniază totuși că introducerea unei căi de atac nu are, în dreptul național, un efect suspensiv automat asupra executării ordinului de părăsire a teritoriului. Numai în cadrul măsurilor provizorii administrative solicitantul poate cere suspendarea acestei executări, într-un context de urgență absolută, și anume în cazul executării iminente a unui astfel de ordin de părăsire a teritoriului.

- 25 Potrivit instanței de trimitere, soluționarea litigiului principal presupune să se stabilească în prealabil dacă și cu ce condiție calea de atac împotriva unei decizii de transfer are efect suspensiv. În această privință, ea explică faptul că, dacă ar trebui recunoscut un astfel de efect, introducerea unei căi de atac ar avea drept consecință împiedicarea temporară a transferului solicitantului în cauză către un alt stat membru, astfel încât ar fi prematură deplasarea acestuia către un centru specific în scopul pregătirii transferului.
- 26 În consecință, aceasta ridică problema dacă o decizie de modificare a locului de primire obligatoriu, precum cea în discuție în litigiul principal, care trebuie privită, din punctul său de vedere, ca fiind o începere a punerii în aplicare a deciziei de transfer, este conformă cu articolul 27 din Regulamentul Dublin III.
- 27 În aceste condiții, tribunal du travail de Liège (Tribunalul pentru Litigii de Muncă din Liège) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
- „1) O cale de atac instituită în dreptul intern în favoarea unui solicitant de azil invitat să obțină examinarea cererii sale de protecție internațională în alt stat membru, care nu are caracter suspensiv și poate dobândi un asemenea caracter numai în cazul privării de libertate în vederea transferului iminent, constituie o cale efectivă de atac în sensul articolului 27 din [Regulamentul Dublin III]?
- 2) Calea efectivă de atac prevăzută la articolul 27 din [Regulamentul Dublin III] trebuie înțeleasă în sensul că se opune exclusiv punerii în aplicare a unei măsuri de transfer forțat în timpul examinării căii de atac îndreptate împotriva deciziei de transfer respective sau că privește interzicerea oricărei măsuri pregătitoare în vederea îndepărtării, cum ar fi deplasarea într-un centru care asigură stabilirea unui traseu de returnare în privința solicitanților de azil invitați să obțină examinarea cererii lor de azil într-o altă țară europeană?”

Procedura în fața Curții

- 28 Instanța de trimitere a solicitat ca prezenta cauză să fie judecată potrivit procedurii preliminare de urgență prevăzute la articolul 107 din Regulamentul de procedură al Curții sau potrivit procedurii accelerate prevăzute la articolul 105 din acest regulament de procedură.
- 29 Prin Decizia din 16 martie 2021, Camera a cincea a decis, la propunerea judecătorului raportor, după ascultarea avocatului general, că nu era necesar să se dea curs cererii de judecare a prezentei cauze potrivit procedurii preliminare de urgență, nefiind îndeplinite condițiile de urgență prevăzute la articolul 107 din Regulamentul de procedură. Printr-o decizie din aceeași zi, cererea de judecare a acestei cauze potrivit procedurii accelerate a fost de asemenea respinsă. În schimb, tot la 16 martie 2021, președintele Curții a decis ca prezenta cauză să fie judecată cu prioritate, în conformitate cu articolul 53 alineatul (3) din acest regulament de procedură.

Cu privire la întrebările preliminare

- 30 În temeiul articolului 99 din regulamentul său de procedură, Curtea poate oricând să decidă, la propunerea judecătorului raportor și după ascultarea avocatului general, să se pronunțe prin ordonanță motivată atunci când, printre altele, răspunsul la o întrebare formulată cu titlu preliminar nu lasă loc niciunei îndoieli rezonabile. În plus, în temeiul articolului 53 alineatul (2) din acest regulament de procedură, atunci când o cerere de decizie preliminară este în mod vădit inadmisibilă, Curtea poate oricând să decidă, după ascultarea avocatului general, fără continuarea procedurii, să se pronunțe prin ordonanță motivată.

31 În prezenta cauză se impune aplicarea acestor dispoziții.

Cu privire la a doua întrebare

- 32 Prin intermediul celei de a doua întrebări, care trebuie analizată în primul rând, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 27 din Regulamentul Dublin III trebuie interpretat în sensul că se opune ca un stat membru să adopte, în privința unui solicitant care a introdus o cale de atac împotriva unei decizii de transfer către un alt stat membru în sensul articolului 26 alineatul (1) din acest regulament, măsuri pregătitoare acestui transfer, precum atribuirea unui loc într-o structură de primire specifică în cadrul căreia persoanele cazate beneficiază de asistență pentru pregătirea transferului lor.
- 33 Potrivit articolului 27 alineatul (1) din Regulamentul Dublin III, solicitantul are dreptul la o cale efectivă de atac, sub forma unui apel sau a unei revizuiri, în fapt și în drept, împotriva unei decizii de transfer în fața unei instanțe naționale. În plus, din cuprinsul articolului 27 alineatele (3)-(6) din regulamentul menționat reiese că, pentru asigurarea efectivității acestei căi de atac, solicitantul de azil trebuie printre altele să beneficieze de posibilitatea de a solicita într-un termen rezonabil unei instanțe suspendarea punerii în aplicare a deciziei de transfer până la pronunțarea unei hotărâri privind calea de atac și că trebuie să beneficieze și de asistență juridică (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 iunie 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, punctul 50).
- 34 Deși, în temeiul acestui articol 27, dreptul la o cale de atac efectivă trebuie să fie însoțit cel puțin de posibilitatea acordată solicitantului de a cere suspendarea executării deciziei de transfer, această dispoziție nu obligă totuși statele membre să prevadă în dreptul lor că introducerea unei astfel de căi de atac determină automat suspendarea executării.
- 35 Astfel, din cuprinsul articolului 27 alineatul (3) litera (c) din Regulamentul Dublin III reiese că legiuitorul Uniunii, precizând că statele membre prevăd că persoana în cauză are posibilitatea de a solicita, într-un termen rezonabil, unei instanțe suspendarea punerii în aplicare a deciziei de transfer până la pronunțarea unei hotărâri privind calea sa de atac, recunoaște că statele membre pot decide că introducerea unei căi de atac împotriva unei decizii de transfer nu este suficientă, în sine, pentru suspendarea transferului, care poate avea loc, așadar, fără să se aștepte examinarea acestei căi de atac, cu condiția să nu se fi solicitat suspendarea sau cererea de suspendare să fi fost respinsă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 iunie 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, punctul 59).
- 36 Cu toate acestea, trebuie arătat, în primul rând, că, prevăzând totodată un drept la o cale de atac efectivă și posibilitatea de a solicita suspendarea punerii în aplicare a deciziei de transfer până la soluționarea căii de atac, nici această dispoziție, nici o altă dispoziție din Regulamentul Dublin III nu interzic adoptarea unor măsuri precum cele în discuție în litigiul principal, care, ca atare, nu constituie începutul procedurii de punere în aplicare a deciziei de transfer în sensul acestui regulament.
- 37 Astfel, asemenea măsuri nu trebuie considerate măsuri de efectuare a transferului, ci măsuri pregătitoare ale procedurii de executare, din moment ce punerea lor în aplicare nu conduce la părăsirea de către persoana în cauză a teritoriului statului membru solicitant. De altfel, acestea nu aduc atingere libertății solicitantului de a pleca și de a veni, nici exercitării drepturilor procedurale conferite acestuia de Regulamentul Dublin III.
- 38 În plus, măsuri precum cea în discuție în litigiul principal nu sunt, prin ele însele, de natură să influențeze sensul deciziei care urmează să fie pronunțată în ceea ce privește calea de atac împotriva deciziei de transfer, ceea ce instanța de trimitere nu pretinde, de altfel.

- 39 De asemenea, trebuie să se arate că articolul 29 alineatul (1) din Regulamentul Dublin III prevede că transferul solicitantului din statul membru solicitant către statul membru responsabil se face „cât de repede posibil și în cel mult șase luni de la acceptarea cererii de a prelua sau reprimi persoana în cauză sau de la hotărârea definitivă privind apelul [...] atunci când efectul suspensiv [se acordă]”. O asemenea dispoziție implică faptul că transferul solicitantului trebuie să intervină cât mai curând posibil, de îndată ce sunt îndeplinite condițiile juridice în acest sens.
- 40 Astfel, adoptarea unor măsuri pregătitoare pentru transfer pare a fi în concordanță cu dispozițiile articolului 29 din Regulamentul Dublin III, întrucât măsurile menționate au ca obiect pregătirea transferului solicitantului cât mai curând posibil în cazul respingerii acțiunii sale împotriva deciziei de transfer.
- 41 În al doilea rând, adoptarea unor măsuri pregătitoare precum cea în discuție în litigiul principal nu contravine nici dispozițiilor Directivei 2013/33, care are ca obiect reglementarea condițiilor de primire a solicitanților de azil, inclusiv a celor cărora le-a fost notificată o decizie de transfer în temeiul Regulamentului Dublin III (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 septembrie 2012, Cimade și GISTI, C-179/11, EU:C:2012:594, punctul 50).
- 42 În această privință, obligația statelor membre de a nu transfera solicitanții de la un loc de cazare la altul decât „atunci când este absolut necesar”, prevăzută la articolul 18 alineatul (6) din Directiva 2013/33, nu se opune ca un solicitant să fie repartizat, după adoptarea unei decizii de transfer, către o nouă cazare care acordă servicii pentru asistarea acestui transfer, în pofida împrejurării că solicitantul a introdus o cale de atac împotriva deciziei de transfer menționate.
- 43 Astfel, nu se poate reproșa statului membru solicitant că a considerat că schimbarea locuinței solicitantului este necesară ca urmare a modificării situației sale administrative, legată de decizia de transfer, precum și a constrângerilor care decurg de aici pentru acest stat membru.
- 44 În aceste condiții, trebuie precizat că informațiile furnizate solicitanților și interviurile realizate cu aceștia în centrul de primire deschis spre care au fost direcționați nu pot fi de așa natură încât să exercite o presiune nejustificată asupra solicitanților de protecție internațională pentru ca aceștia să renunțe să își exercite drepturile procedurale conferite de Regulamentul Dublin III.
- 45 Având în vedere ceea ce precedă, trebuie să se răspundă la a doua întrebare că articolul 27 din Regulamentul Dublin III trebuie interpretat în sensul că nu se opune ca un stat membru să adopte, în privința unui solicitant care a introdus o cale de atac împotriva unei decizii de transfer către un alt stat membru în sensul articolului 26 alineatul (1) din regulamentul menționat, măsuri pregătitoare pentru acest transfer, precum atribuirea unui loc într-o structură de primire specifică în cadrul căreia persoanele cazare beneficiază de asistență pentru pregătirea transferului lor.

Cu privire la prima întrebare

- 46 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 27 din Regulamentul Dublin III trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale care prevede posibilitatea solicitantului de a cere suspendarea punerii în aplicare a deciziei de transfer numai în cazul în care această decizie este pusă în aplicare, iar solicitantul este expus unui risc iminent de transfer.
- 47 Potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, în cadrul cooperării dintre aceasta din urmă și instanțele naționale, instituită prin articolul 267 TFUE, numai instanța națională care este sesizată cu soluționarea litigiului și care trebuie să își asume răspunderea pentru hotărârea judecătorească ce urmează a fi pronunțată are competența să aprecieze, luând în considerare particularitățile cauzei, atât necesitatea unei decizii preliminare pentru a fi în măsură să pronunțe propria hotărâre, cât și relevanța

întrebărilor pe care le adresează Curții. În consecință, în cazul în care întrebările adresate privesc interpretarea dreptului Uniunii, Curtea este în principiu obligată să se pronunțe [Hotărârea din 26 martie 2020, A. P. (Măsuri de probațiune), C-2/19, EU:C:2020:237, punctul 25 și jurisprudența citată].

- 48 Rezultă că întrebările privind dreptul Uniunii beneficiază de o prezumție de relevanță. Curtea poate refuza să se pronunțe asupra unei întrebări preliminare adresate de o instanță națională numai dacă este evident că interpretarea solicitată a dreptului Uniunii nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal, atunci când problema este de natură ipotetică sau atunci când Curtea nu dispune de elementele de fapt și de drept necesare pentru a răspunde în mod util la întrebările care i-au fost adresate [Hotărârea din 26 martie 2020, A. P. (Măsuri de probațiune), C-2/19, EU:C:2020:237, punctul 26 și jurisprudența citată].
- 49 În speță, pe de o parte, din cererea de decizie preliminară rezultă că instanța de trimitere are doar obligația de a „verifica dacă ajutorul material acordat lui EV în cadrul centrului de la Mouscron îi va furniza aceleași condiții materiale și juridice precum primirea sa într-un alt centru, astfel încât să îi permită să își exercite, în aceleași condiții, dreptul la o cale de atac efectivă” împotriva deciziei de transfer care i-a fost notificată.
- 50 Pe de altă parte, astfel cum s-a arătat la punctul 37 din prezenta ordonanță, măsuri precum cea în discuție în litigiul principal nu constituie măsuri de punere în aplicare a unei decizii de transfer în sensul Regulamentului Dublin III.
- 51 În consecință, problema caracterului suspensiv al căii de atac împotriva unei decizii de transfer nu este relevantă în raport cu litigiul principal, astfel încât trebuie să se constate că interpretarea solicitată a dreptului Uniunii nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal.
- 52 Această concluzie nu este repusă în discuție de Hotărârea din 30 septembrie 2020, CPAS de Liège (C-233/19, EU:C:2020:757), din moment ce, în speță, este inexistentă legătura dintre litigiul principal, care privește repartizarea unui solicitant la un centru de cazare care acordă servicii în vederea transferului, și aplicarea articolului 27 din Regulamentul Dublin III. În consecință, nu este necesar pentru soluționarea litigiului principal ca instanța de trimitere să soluționeze problema privind caracterul efectiv al acțiunii în anulare introduse în fața unei alte instanțe.
- 53 Având în vedere elementele care precedă, trebuie să se constate, în temeiul articolului 53 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, că prima întrebare este vădit inadmisibilă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 54 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a cincea) dispune:

Articolul 27 din Regulamentul (UE) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid trebuie interpretat în sensul că nu se opune ca un stat membru să adopte, în privința unui solicitant care a introdus o cale de atac împotriva unei decizii de transfer către un alt stat membru în

sensul articolului 26 alineatul (1) din regulamentul menționat, măsuri pregătitoare pentru acest transfer, precum atribuirea unui loc într-o structură de primire specifică în cadrul căreia persoanele cazare beneficiază de asistență pentru pregătirea transferului lor.

Semnături